

Varování: Následující text je fantasy příběh s tematikou AB/DL. Obsahuje scény ovládní mysli, pochybného souhlasu, špinavých plenek, domácího otroctví, ponižování a různých fetišů. Doporučujeme čtenářskou diskretnost

Část 1

Tamika Norrisová se probudila, když slunce ještě nevycházelo. Rychle se oblékla a vytřepala si spánek z očí. Doma měla nepořádek a nepořádek a ráda by měla čas na úklid, ale ne dnes. Ráno měla trochu času jen v pracovní dny, což bylo šest dní v týdnu. Čtyři dny v týdnu pracovala v call centru ve městě, což vyžadovalo, aby denně dojížděla téměř hodinu. Přála si, aby si mohla dovolit bydlet blíž ke své práci, ale ekonomika nebyla v posledních letech k jejímu malému předměstí přívětivá. Od středy do pátku pracovala jako prodavačka v místním obchodě s potravinami. Ani jedna pozice jí nepřinášela velké výdělky, ale musela dělat, co mohla, aby vyšla s penězi. Dnes byla středa, takže měla směnu v call-centru do čtyř, pak musela spěchat domů na noční směnu v lahůdkářství. Středy pro ni nebyly dobré dny.

Vystudovala francouzskou literaturu a hned po škole se vdala. Jak už to tak bývá, asi šest let to fungovalo dobře. V pětadvaceti letech byla opravdu pohledná a všichni chlapi o ni měli zájem. Ten, kterého si vybrala, Jeremy, ji i jejich malou dceru Elizu opustil, když mu padla do oka "mladší modelka". To byla hořká pilulka, kterou musela spolknout ona i její dcera. Obtěžkána titulem, který si vybrala její mnohem mladší a naivnější verze, byla nucena vzít jakoukoli práci, která byla k dispozici. Prostorný dům snů, který si společně pořídili v rámci rozvodového vyrovnání, si nechala, ale hypotéka na něj byla tak vysoká, že pochybovala, že o něj opravdu příliš bojoval.

To bylo před patnácti lety a změnilo se jen málo. Její dcera právě dokončila střední školu, ale zdála se být v depresi a bez motivace do života. A kdo by jí to mohl mít za zlé? No, Tamika jí to trochu vyčítala, ale dávalo smysl, že se tak cítí. Stávala se dospělou a všechny její zkušenosti jí ukázaly, že být dospělý znamená nekonečný stres a trápení. Přesto měla mladá žena mnohem víc volného času než teď, takže by si člověk mýsl, že by mohla trochu víc pomáhat s domácími pracemi. Většinu dní byla ve svém pokoji, obvykle zabraná do nějakého "úkolů" nebo "nájezdu", kterému dávala vždy přednost před pomocí matce.

Nádobí ze včerejšího večera stále ještě leželo ve dřezu. Tamika zkontrolovala kolečko s úkoly, které si vymyslela. Pro jednu to nebyla chyba její dcery. Nádobí bylo náhodně přiděleno druhému obyvateli domu, Renému. Rene Travisová byla o něco starší než Eliza, dcera Melissy Travisové, kamarádky, kterou Tamika poznala na vysoké škole.

Tamika se při jednom z jejich vzácných rozhovorů zmínila Melisse, že uvažuje o tom, že by si vzala nějakého strážníka, aby jí pomohl s hypotékou, když vidí, že má ložnici navíc. Melissa se zmínila, že má starší dceru, která potřebuje trochu popostrčit, aby opustila hnízdo, a tak došlo k dohodě. Teoreticky měl René na starosti třetinu hypotéky a třetinu domácích prací. V praxi byla René nedbalá osoba, která často otálela s placením nájmu i s domácími pracemi. Upřímně řečeno, i třetina domácích prací byla pro Tamikin rozvrh příliš velká na to, aby se do něj mohla rozumně vejít. Neděli, svůj jediný volný den, často obětovala na oltář toho, aby měla doma alespoň trochu pořádek.

Tamika naložila kávovar, hodila na pánev pár vajec a šla se do koupelny namalovat. Poté, co se učesala a nalíčila, se na sebe podívala do zrcadla. Pořád to byla ta nádherná žena, kterou byla v pětadvaceti, jen se trochu změnila, ale léta si vybrala svou daň. Tváře se jí nafoukly a pod původní bradou se jí tvořila druhá. Jaká ironie, že jí tolik práce dávalo tak málo času na pořádné cvičení. Nejhorší však musely být její oči. Už na střední a vysoké škole ji tolikrát chválili za krásu jejích očí. Tehdy byly zářivé, až jiskřivě hnědé. Teď to byly oči unavené ženy, která je nucena dřít den co den, bez budoucnosti a bez naděje.

Povzdechla si a otočila se, aby zkontrolovala svá vajíčka. Její káva byla dopitá. Kdysi žertovala, že káva je to jediné, co má na životě ráda. Dnes už takový vtíp dělat nemohla. Bylo to příliš blízko realitě.

Zatřásla hlavou a snažila se rozptýlit své melancholické myšlenky. Vzdycháním a stěžováním by nic nespravila. Život ji držel na uzdě, to byla pravda, ale to byla doba, kdy se zkoušela odolnost. Vydržela by, vytrvala by a tak či onak by z toho vyšla na vrcholu. Jen si občas přála, aby jí někdo pomohl.

Cestou ke dveřím překračovala prázdné nádoby na jídlo, které ležely vedle pohovky. Už poněkolkáté proklínala skutečnost, že René má peníze na čínu, ale ne na nájem. Proč si proboha přidala do domácnosti dalšího líného mileniála, když už jednoho má?

Otevřela dveře a zastavila se. Její mysl potřebovala vteřinu, aby dohonila oči. Na předním schodu ležela krásně zabalená dárková krabice. Měla lesklý červený balicí papír,

krajkové bílé stuhy svázané nahoře do jemné mašle a velké přání se zlatým, kurzivním písmem. Tamika okamžitě pojala podezření na nějaký zlomyslný žert. Nebyl to žádný svátek. Dřepla si nad podezřelým balíčkem a přemýšlela, pro koho je určen, jestli pro Elizu, nebo pro Reného.

Pro: Tamika Norrisová

Od: Tamika Tamika Tajný ctitel

Teď si byla jistá, že to musí být žert. Kdo ji proboha "tajně obdivuje"? V duchu si prohlédla všechny své vzpomínky na interakci s volajícími a zákazníky za posledních několik týdnů. Nic pozoruhodného z nich nevyčnívalo. Kromě několika spolupracovníků, s nimiž si povídala, neměla žádné skutečné přátele. Nedokázala si představit, že by si kvůli ní někdo ze známých dělal takové problémy. Otočila vizitku a doufala v další vysvětlení.

Drahá Tamika,

Tvá tvrdá práce a boj nezůstaly bez povšimnutí. Tvá milost a vytrvalost nezůstaly nedoceny. Přeji si, aby se ti v těžkých chvílích ulevilo a poskytlo útěchu. Uvnitř najdeš konec všech svých problémů a starostí. Kéž vám přinese radost, kterou vám život tak dlouho odpíral.

S pozdravem,

Tajný obdivovatel

Tamika nechápavě zírala. "Konec všech tvých problémů a starostí". Jak by to vůbec mohlo vypadat? Milion dolarů? Džbán whisky? Pudlo na dobytek, aby přiměla svou línou dceru a neúčinného strážníka dělat jejich zatracenou práci?

Zvedla elegantní balíček a odnesla ho dovnitř. Bylo to velmi lehké, ať už to bylo cokoli. Když se pohnula, slyšela v něm zvuk mačkajícího se papíru. Nechtěla s něčím takovým ztrácet moc času, vzhledem k tomu, že v call centru stejně často chodila pozdě do práce, a nechtěla unavovat šéfovu trpělivost. Přesto věděla, že pokud ji teď neotevře, bude o ní přemýšlet celý den.

Odsunula několik hromádek misek, aby uvolnila místo na pracovní desce. Začala opatrně rozebírat uzel nahoře v naději, že stuhu zachrání a znovu použije. Ukázalo se, že rozvázat ji je obtížnější, než čekala. Byla uvázaná do složité mašle, která jí byla neznámá, ale rozhodně ji odmítala přestříhnout. Slyšela, jak se otevřely dceřiny dveře, a za chvíli už byla zapnutá televize. Předpověď počasí hlásila, že dnes bude později pršet. Na chvíli opustila tajemnou krabičku, aby si šla promluvit s Elizou.

"Zlato, mohla bys, prosím, uklidit obývací pokoj? Už tak je dost špatné, že nám tu René nechal nádobí ze včerejšího večera." Eliza se usmála.

Eliza si povzdechla a bezpochyby si představila sebe jako Popelku, kterou ošklivé nevlastní sestry upracují k smrti. "Nic z toho není moje! René byla včera večer na večírku a když se vrátila domů, objednala si jídlo s sebou. Ať to uklidí!"

"Hele, vždycky když chci, aby některá z vás něco uklidila, obě tvrdíte, že ten nepořádek udělala ta druhá. To je mi jedno! Bydlíte v domě, tak ho pomáháte udržovat v čistotě. To znamená uklízet po jiných lidech než po sobě. To bych měla vědět!" řekla Tamika.

"Já to vím! Vážně! Zrovna včera jsem sekala trávnick. René je ten, kdo nedělá, co má. Proč na ni kvůli tomu nekřičíš?"

Tamika zúžila oči. "René říkala, že posekala trávnick."

"Protože René je zasraná lhářka! To už jsem ti říkala." Eliza se zarazila.

"Já to slyšela!" křičela René ze svého pokoje.

"Nejspíš proto, že jsem to řekla já!" křikla zpátky Eliza.

"Vysvětli mi to, Lízo!" řekla Timika. "Proč je mým úkolem křičet na Reného, když se fláká? Proč to neděláš ty? Já pracuju šest dní v týdnu, ty tři. Neměla bych být jediná, kdo se za ni bude stahovat. Nedělej, že vy dva nejste hloupí jako zloději. Vsadím se, že vy dva jste chtěli hrát PS5 hned, jak jsem odešel do práce."

"O tomhle." Eliza změnila téma. "Je po sedmé. Nejste už obvykle pryč?"

"To není tvůj problém. Budu pryč, jakmile přijdu na to, jak je to s tou krabicí."

Otočila se a zamířila zpátky do kuchyně, plně očekávajíc, že ji někdo vyruší. Nebyla.

"Našla jsem ji na našem schodišti před domem." Tamika se stále snažila rozdmýchat plamínek zvědavosti. Netušíš, odkud se to vzalo?"

Eliza neodpověděla. Zdálo se, že její pozornost upoutala nějaká zpráva z místních novin, která se týkala toulavé kočky.

Tamika to vzdala a vrátila se k otevírání krabice. Po několika pokusech našla ten správný kousek, za který měla zatáhnout, aby uzel rozmotala. Opatrně otevřela lesklý papír a úhledně ho složila. Uvnitř byla krabička, v níž by mohl být drahý klobouk. Sáhla po víku.

Zaváhala. Chtěla si tento okamžik vychutnat. Tolikrát v životě věřila, že radost a zázrak jsou za rohem: když dokončila vysokou školu, když si vzala Jeremyho, když se narodila Eliza. Pak viděla, co se skrývá za ní, a nikdy to nebylo tak dobré, jak doufala. Deset ku jedné, že tahle věc vybuchne, nebo jí do obličeje vystřelí koláč, nebo bude obsahovat nějakou hloupou brožuru či něco jiného. Ale právě teď ta krabice obsahovala neomezené možnosti. Přišla k ní naprosto bez vysvětlení, jako by jí spadla z modrého nebe.

Lednice se za ní otevřela. René byl vzhůru, na sobě měl špinavé tričko a kalhoty na jógu. Byla vysoká a téměř vytáhlá, s tmavě hnědými vlasy. "Dobré ráno, paní N. Neměla byste být v práci?" řekla a vytáhla z lednice poloprázdný džbán mléka.

"Nemělo by to nádobí být hotové právě teď?" vyhrkla Tamika. Proč se jen od ní očekávalo, že bude dodržovat časový rozvrh?

"Klídek! Udělám je já." René nasadila svůj "nasazený" výraz. "Měla jsi vidět ten včerejší klub. Bylo to pěkně praštěný! Bart byl celý od Mel a..."

"No, hlavně že ses dobře bavila, na tom asi záleží!" řekla Tamika hořce.

René ji ignoroval. Naplnila jednu z mála zbývajících misek roztleskávačkami, zalila je mlékem a odnesla si je do svého pokoje. Mléko nechala na lince. Pokud si všimla dárkové krabice na pultu, zřejmě to nepovažovala za hodné komentáře.

Tamika si mumlala pod nosem, když mléko odkládala. Pokusila se zabouchnout dveře lednice, ale tlak vzduchu zabránil katarznímu bouchnutí. Tímhle tempem by přišla pozdě do práce. Zvedla víko od krabice.

Uvnitř, mezi izolačními smotky krepového papíru, ležel velký, velmi lesklý, fialový předmět. Tvořila ho velká žárovka o velikosti grapefruitu s připojenou hůlkou, která končila malým kroužkem. Zvedla ji z krabice, aby si ji prohlédla. Když ji zvedla, vydávala tichý, ale výrazný zvuk, podobný tuctu chřestících hadů. Ve skutečnosti to bylo dětské chrastítko. Bylo příliš velké na to, aby si s ním mohlo hrát nějaké skutečné dítě, ale bylo to jednoznačně to, co to bylo. Dokonce na něm bylo elegantním kurzivním písmem napsáno "Milé dítě".

Tamika na tu věc zírala. Kdo by jí proboha něco takového poslal? Měla to být nějaká hodně přehnaná urážka? To se nezdálo pravděpodobné. Bylo to hodně starostí a nákladů jen proto, aby jednu náhodnou ženu nazvala ufňukaným dítětem. Prohlédla si krabici, jestli v ní není ještě něco dalšího. Našla jen další lístek s poznámkami. Stálo na něm jen:

Stěžovat si

Protřepat

Užij si to!

Tamika zúžila oči. Stále dostávala později a nechtěla svého šéfa naštvat kvůli něčemu tak lehkovážnému. Přesto ji otevření krabice nezbavilo pocitu tajemna, jak očekávala. Stále netušila, co má ten podivný předmět společného se vzkazem na kartičce. Jak mělo chrastítko ukončit všechny její problémy a starosti?

Znovu si přečetla obě karty. To, co se tu zdálo být naznačeno, bylo strašně těžké přijmout. Rozhlédla se kolem sebe. Eliza vypnula zprávy a hrála Call of Duty. Buď to, nebo vypukla válka. René jedla ve svém pokoji cereálie a nejspíš si povídala s kamarádkami o večírku. Bylo by tak špatné prostě...

"Ne." Zašeptala si pod nos. Rozhodla se, že už touhle hloupostí ztratila dost času. "Musím jít do práce." Zavrčela a hodila podivnou dětskou hračku zpátky do krabice.

Ztuhla. Zvuk, který chrastítko vydalo, když se usadilo na krepový papír, se vůbec nepodobal tomu, který vydávalo před chvílí. Zdálo se, že celá místnost na vteřinu

zavibrovala. Zvuk připomínal spíš neuvěřitelně dobře sehranou soustavu větrných zvonkoher, harmonický, prchavý, a přesto rozmarný.

"To jsem já v rohu. To jsem já v záři reflektorů..."

Když zvonkohra dozněla, zazvonil jí mobil a zahrál píseň, která byla populární, když chodila na střední školu. Byl to její šéf z call centra. Proč volala? Tamika se měla zpozdít až za patnáct minut. Zvedla to a snažila se být nonšalantní.

"Dobré ráno, Mabel. Za chvíli tam budu! Já jen..."

"Ty už jsi odešla?" zeptala se Mabel a znělo to udýchaně.

"Ehm... ještě ne." přiznala Tamika ovacemi.

"To je dobře! Podívej, centrum bude dneska zavřené. Zřejmě máme velký problém s roztoči. Budeme muset zůstat pár dní zavření, než se to tu celé vydezinfikuje."

"Ach, to je škoda." Tamika se snažila, aby jí v hlase nezazněla radost.

"Asi ano. Všichni dostaneme zaplaceno stejně, tak jako tak! Ehm... neříkejte mému šéfovi, že jsem to řekla."

"Maminka je to slovo." Tamika si dovolila do hlasu vnést trochu jásotu.

"Cože?" zeptala se Mabel.

"Řekla jsem, že to neřeknu. Potřebuješ ode mě něco?" zeptala se Tamika.

"Dneska ne. Dám ti vědět, až bude centrum zase otevřené. Přeji ti hezký den!"

"Ty taky." řekla Timika. Ukončila hovor.

Tamika si chvíli vychutnávala to štěstí. Zhluboka se nadechla. Zhluboka vydechla. Ještě dnes ji čekala směna v lahůdkářství, ale teď měla hodiny času pro sebe. Nečekané volno je skutečně jednou z největších radostí života.

Pak se otočila zpátky k chrastítku. Znovu ji zvedla a zatřásla s ní. Jediný zvuk, který vydávala, zněl, jako když se uvnitř převalují malé kamínky.

Zadívala se na hloupě vypadající fialovou věc. Mohla to být náhoda. Jistěže mohla...

Bylo by však hrubě úzkoprsé, kdyby to nezkusila ještě jednou.

"Chci, aby to nádobí bylo čisté." Prohlásila nahlas a zatřásla chrastítkem. Obyčejný chrastivý zvuk, který vydávalo, byl přes zvuky z televize sotva slyšitelný.

"Ježíši, já to slyšela!" zavolala Eliza z obývacího pokoje přes zvuk kulometů a granátů. "Podívej se na kolečko na práci. Pořád je to Reného práce!"

Tamika zaťala zuby. "Proč mě nedokáže poslouchat, když s ní opravdu mluvím?" pomyslela si. Chrastítko tentokrát neudělalo své, Uvědomila si, že technicky vzato to, co řekla, byla spíš žádost než stížnost.

"Jako bys tady taky dělala hovno!" odplivla si Tamika.

Podívala se na chrastítko ve své ruce. Pomalu, opatrně s ním zatřásla.

Z toho drobného pohybu se rozléhala krásná brnící hudba. Tamika věděla, že lži a podvody jsou na světě běžné, ale vrtalo jí hlavou, jak to chrastítko mohlo poznat, jestli si právě stěžovala, nebo ne.

Když brnící hudba odezněla, dům náhle ztichl. Tamika si uvědomila, že její dcera právě vypnula televizi.

Eliza se objevila v kuchyni a nesla náruč prázdných krabic od jídla a náhodných odpadků. Vyprázdnila náruč do kuchyňského koše a pak se otočila ke kolečku na práci. Než Tamika stačila zareagovat, strhla ze zdi plakát a také ho hodila do koše.

"Hej!" řekla Tamika a konečně našla hlas. "Co to děláš? Strávila jsem čas tím, že jsem tu mladou dámu vyráběla!"

Eliza se k ní otočila a usmála se. Tamika si nebyla jistá, jestli se jí ten úsměv líbí. Byl podivně blažený, skoro jako by Eliza právě dokončila mysl drásající orgasmus.

"Mami, je mi líto, že sis s tím dala tolik práce, ale to kolečko na práci je prostě směšné. Rozdělování domácích prací mezi nás všechny jen vytváří další potíže a konflikty. Myslím, že je načase, abych se vzchopila a řekla dost."

Tamika si nebyla jistá, jak reagovat. Nechápavě na dceru zírala.

Eliza se otočila a během řeči začala organizovat umyvadla, přičemž jedno naplnila horkou mýdlovou vodou.

"René dala jasně najevo, že nechce nic dělat, a ty se stresuješ, když se snažíš udělat tohle a všechnu svou práci. Bylo by mnohem rozumnější, kdybych odted' všechny domácí práce obstarávala já."

Tamika nevěřila vlastním uším. Ještě před necelými dvaceti minutami se její dcera chovala, jako by i vynesení nějakého odpadu byl nepřiměřený požadavek. Sledovala, jak si dcera pro sebe jemně brouká, zatímco nakládala myčku.

"Mimochodem, pěkné chrastítko. Kde jsi ho vzala?" Eliza se konverzačně zeptala.

"Byl to... dárek. Od kamarádky." Tamika doufala, že mluví pravdu.

"To je hezké. Je to opravdu roztomilé. Už jsi snídala?" zeptala se.

"Uh, jo. Proč?"

"Jen mě zajímalo, jestli něco nechceš. Udělám něco Renému, až bude nádobí hotové."

"Právě si dala misku cereálií." Podotkla Tamika.

"No, to je sotva snídaně! Udělám jí banánové palačinky." řekla Eliza.

Tamiku napadlo, že pár smažených vajec a káva se také sotva dají považovat za snídani. "To zní dobře."

"Skvělé!" řekla Eliza. Už byla skoro hotová s nakládáním myčky. "Za chvíli to bude hotové. Proč si nejdeš hrát se svou novou hračkou a mezitím neuklidíš kuchyň?"

"...jo, to zní dobře." řekla Tamika. Při odchodu z kuchyně se stále ohlížela přes rameno.

Jakmile zmizela z dohledu, podívala se na chrastítko. Její dřívější pochybnosti se tváří v tvář nezvyklému chování její dcery rozplynuly. Přimět ji, aby vypnula PlayStation, bylo samo o sobě dostatečným zázrakem, který by kohokoli opravňoval ke svatořečení. Věděla, že to, co drží v ruce, je kouzlo. Otázkou zůstávalo: čím kouzlo? Stěžovala si, že její dcera doma nic nedělá, a teď jí v podstatě nabízela, že jí a Renému bude dělat služku. Bylo v tom ještě něco jiného. Proč to mělo tvar chrastítka? Proč na něm bylo napsáno "Miláček"? Proč s ní dcera mluvila, jako by byla dítě a hrát si s chrastítkem bylo úplně normální? Ta myšlenka jí nebyla úplně příjemná, ale zároveň ji vzrušovala. Kdyby chrastítko používala dál, co by udělalo příště? Mělo snad nějaké vlastní plány? Jedna její část měla chuť tu věc schovat, nebo se jí dokonce pokusit zničit, než jí úplně změní život. Ale jiná, poněkud silnější část si kladla otázku, zda by úplná proměna jejího života mohla být tak špatná věc.

Tamika se posadila na pohovku. Uvědomila si, že mezi svým nabitým pracovním rozvrhem a nabitým zábavním programem svých dvou spolubydlících má málokdy gauč pro sebe. Popadla ovladač PS4 a otevřela Netflix. Po pěti minutách hledání v mnoha možnostech to vzdala.

"Jak je možné, že je tu tolik možností a pořád není nic dobrého ke sledování?" řekla si.

Podívala se na chrastítko vedle sebe.

"Ach, co to sakra je?" pomyslela si zlomyslně, když s ním jednou zatřásla. Místnost se naplnila nádherným zvoněním.

Obrazovka před ní se na okamžik zaplnila statickou elektřinou. Pak se na ní začaly rychle míchat různé obrazy. Barvy byly stále živější a tvary se začaly rozplývat a plavat po obrazovce. Orchester začal hrát jemnou, libozvučnou hudbu. Tamika upřela oči do vířících, vznášejících se tvarů. Měla pocit, jako by obrazovka sama zmizela a intenzivní barvy byly všude kolem ní. Z chaosu se začaly vynořovat obrazy a hlasy. Všude kolem ní se ozýval smích a obrazy šťastných, usměvavých tváří. I ona se usmívala, když se dívala do obrazovky. Nedokázala se soustředit na žádný hlas nebo tvář, ale cítila naprosto bezvýhradný souhlas, který vyzařoval ze všech stran. Všichni se na ni dívali a ona se místo rozpaků cítila naprosto a dokonale milovaná. Celé její tělo se rozplynulo v blaženém uvolnění.

Vířící barvy začaly být souvislejší. Mrak duhových modrých stuh proklouzl oranžovými a růžovými vlnami a ovinul se k sobě. Vytvořily obraz přátelsky vyhlížejícího modrého medvídka. Na sobě měl světle modrou kombinézu. Vnější povrch medvídka neustále měnil strukturu, v jednu chvíli byl nadýchaný a plstnatý, v další chvíli lesklý a plastický a pak hladký a bez textury, jako z kresleného filmu. Medvěd na ni zamával. Zamávala mu zpátky.

"Ahoj, Tamiko!" řekl medvěd pisklavým hlasem. Tamika se zachichotala. "Ahoj!" odpověděla.

"Dnes je skvělý den, že?" řekl medvěd nadšeně.

Tamika nadšeně kývla hlavou. Opravdu byl.

"Dnes se nemůže stát nic špatného! Jen samé dobré věci!" řekl medvěd, udělal salto vzad a zamával svými malými plyšovými rukama. Za medvědem se mraky na chvíli proměnily ve stádo nabíhajících jednorožců a pak se zase rozplynuly v barvách a světlech. Tamika zatleskala.

Hudba se náhle rozezněla a zastavila se. Medvěd se chytil za břicho. "Jé, já mám hlad! Kde najdu jídlo?"

Hudba znovu zesílila. "Ha! Kdybych měl hlad, vždycky je ho dost!" řekl medvěd a třel si břicho. Z pravé strany obrazovky se snesla dětská láhev. Pozadí se zdálo být plné poskakujících ženských ňader, když medvěd zvedl láhev a dramaticky ji vyprázdnil, jako když frajer vyprázdňuje plechovku piva. Hodil láhev na neviditelnou zem, kde se s hlasitým "Bum!" odrazila, a odletěl do vesmíru. Tamika se zasmála.

Hudba se změnila. Jemná, uklidňující hudba ustoupila napjaté, dramatické hudbě. Do pozadí za medvědem začaly pronikat temné, hrozné stíny. Medvěd začal naklánět svou malou hlavu, aby se rozhlédl, a to vše v rytmu hudebních žihadel. Tamika se naklonila dopředu a sraštila čelo.

"Já se nebojím! Nic se mi nemůže stát!" oznámil medvěd. Najednou se medvědovy nohy proměnily v rakety a hudba stoupala, jak létal sem a tam a mlátil do zubatých oblud, které se z toho chaosu vytvořily. Pohyboval se stále rychleji a rychleji, až zasadil poslední mocný úder, který naplnil obrazovku oslepujícím světlem.

Tamika medvědovi zatleskala vestoje. Usadil se zpátky na neexistující zemi. Ale něco bylo jinak. Tamika si uvědomila, že medvědovi kape z rozkroku.

"Ale ne! V tom vzrušení jsem se musela počůrat! Jak trapné!" Tamika toho milého medvídku litovala, ale nemohla se ubránit tomu, aby se jeho rozpakům nepochechtávala.

"Ach, maminka měla pravdu! Ještě nejsem připravený na velké medvědí kalhoty! No dobře, tak zase do plenek!"

Hudba se znovu rozléhala. Na pozadí se objevila změť obrázků plenek. Stohy plenek, plenky létající kolem jako ptáci, vypouklé plastové balíčky plenek. Medvědova mokrá kombinéza se propadla spodní částí obrazovky a zprava přiletěla plenka a vletěla medvědovi mezi nohy. Medvěd začal radostně tančit, když se pásky s drobnými mlaskavými zvuky snášely dolů. Poskakoval na svém vycpaném zadku, zatímco obrazovka vybledla do černa.

Tamika se posadila na pohovku. Najednou se divila, kolik času právě uplynulo. Všimla si, že na malém stolku pro ni zůstala malá hromádka banánových palačinek. Zvedla je a začala jíst. V garáži byla zapnutá pračka a v kuchyni myčka, která naplňovala dům dunivými zvuky. Vytáhla mobilní telefon a zjistila, že uplynuly téměř dvě hodiny, i když jí to připadalo jako minuty. Snažila se vzpomenout si, o čem pořad byl, ale paměť měla mlhavou. Rozhodně si nedokázala vybavit, co na tom pořadu mohlo být tak fascinujícího, že ztratila pojem o čase. S leknutím jí ruka vystřelila k rozkroku džínů. Byla suchá, jako obvykle. Nebyla si jistá, proč ji to překvapilo, ale překvapilo.

"Jé, ty ses vrátila!" řekla Eliza vesele, když se vynořila ze zadní chodby. "Ty jsi se do těch svých kreslených filmů vážně zažrala. Jaké jsou palačinky?"

"Jsou vážně dobré! Děkuju." řekla Tamika. "Kdy ses naučila vařit?"

"Jsou to jen palačinky, mami! Nejsou to žádné vysoké kuchařské umění!" chichotala se Eliza.

Tamika si nemohla vzpomenout, kdy se Eliza naposledy chichotala. Mohlo jí být tak jedenáct. Všimla si, že se její dcera od doby, kdy ji viděla naposledy, také převlékla. Její špinavé tričko s kovovým obalem alba nahradila čistá, vyžehlená halenka na knoflíčky. Ještě překvapivější bylo, že na sobě měla zářivě bílou venkovskou zástěru. Vypadala trochu jako hospodyňka z padesátých let. Tamika si ukousla další sousto palačinky, zatímco zvažovala, jak téma otevřít.

"Takže... co je to za oblečení?"

"Aha, tohle?" řekla a podívala se na sebe. Na okamžik se Tamice zdálo, že v dceřině tváři zahlédla záblesk překvapení, jako by si sama nebyla jistá svým oblečením. "Je to jen něco, co jsem našla ve skříni. Došlo mi čisté oblečení, tak jsem si to vzala na sebe, abych mohla vyprat. Pěkné, co?"

"...Jo." řekla Tamika. Bylo to "elegantní", i když by nečekala, že si to Eliza někdy pomyslí, natož aby to řekla. Jak moc ji to chrastítko změnilo?

"Potřebuješ něco, mami? Vůbec něco?" zeptala se, stále s tím zvláštním úsměvem.

"Jsem v pořádku, díky. Promiň, že jsem se na tebe ráno zlobila, zlato. Bylo fajn, že jsem si mohla na chvíli sednout a odpočinout si. Ty si taky můžeš odpočinout, víš. Tvrdě jsi pracovala. Proč si na chvíli nesesedneš a nezahraješ si tu svou hru?" zeptala se Tamika s nadějí.

Eliza se jen uchechtla. "Ach, mami, den sotva začal a já mám ještě tolik práce! Všechno to žehlení a skládání a luxování, a viděla jsi už Reného pokoj? To je ale chlívek! Myslím, že už nemám čas na hloupé hry."

"No, není třeba, abys všechno dělala sama. Co kdybych se postarala o vysávání a pak můžeme ve dvou vyprat prádlo? Můžeme skládat prádlo u televize a pěkně si

popovídat. A co se týče Reného pokoje, kašli na to! Je dospělá a může se válet ve špíně, jestli chce."

Eliza se ušklíbala a zavrtěla hlavou. "Ach, mami! Ty máš ale fantazii. Neboj, já se o dům starám ráda. Nemusíš se starat o žádné nudné věci. Měla bys myslet na své hračky a pohádky, ne na praní a nádobí!"

Tamika povytáhla obočí. "Musím se zeptat, Lízo. Kolik si myslíš, že mi je?"

Eliza nasadila tázavý výraz. "Není ti šestačtyřicet? Zapomněla jsi?"

"Ne! Jen chci vědět, proč se mnou pořád mluvíš, jako by mi byly čtyři roky!"

"Opravdu?" zeptala se Eliza skepticky.

"Ano! Nemyslíš, že je to trochu divné?"

Eliza si poklepala špičkou prstu na spodní ret. "Asi... možná... vlastně nevím. Jen se na tebe dívám a říkám si, jak jsi rozkošná a vzácná. Chci se o tebe starat a dělat tě šťastnou. Dává to smysl?"

Tamika nic neřekla. Jen se podívala na chrastítko. Bylo na něm něco zlověstného. Teď už to věděla jistě. Věci se měnily způsobem, který nemohla ovlivnit ani předvídat. V podstatě to v reakci na jednu malou stížnost obrátilo celou Elizinu osobnost naruby.

"Elizo, jsi šťastná?" zeptala se.

"Ach ano, matko! Cítím se lépe než už dlouho ne," řekla Eliza s vřelým úsměvem.

Tamika se usmála a přikývla. Když to slyšela, cítila se mnohem méně provinile.

"To jsem ráda." řekla.

"No, musím ještě uklidit, zatímco budu čekat na pračku. Kdybys něco potřebovala, dej mi vědět, mami!" řekla Erika a zamířila zpátky do chodby.

Tamika znovu zvedla chrastítko. "Dobře, kamarádíčku. Máš co vysvětlovat."

Tamika napodobila kňouravý dětský hlas. "Já tomu nerozumím!"

Zatřásla chrastítkem a vzduchem se rozlehlo hudební mravenčení.

Televize znovu ožila a ukázala vlnící se mraky zářivých barev. Modrý medvídek znovu vklouzl na obrazovku, stále měnil texturu každých pár vteřin a stále měl na sobě plenku, kterou získal na konci minulého pořadu. Podivná hudba se znovu rozvlnila, ale Tamika vytrvale odmítala poslouchat. Zatnula zuby a zavrtěla hlavou, aby měla čistou mysl.

"Ahoj, Tamiko! Vrátila ses tak brzy?" ozval se medvídek svým čiperným hláskem.

"Řekneš mi, co se tu vlastně děje?" zeptala se Tamika a zamračila se na roztomilé plyšové zvířátko.

"Samozřejmě! Mezi námi nejsou žádná tajemství." řekl medvěd.

"Skvělé. To ty jsi mi poslal to chrastítko?" dožadovala se.

"Jen tak trochu!" odpověděl medvěd a kýval hlavou sem a tam.

"Zkus to ještě jednou." Tamika vrhla na roztomilého medvěda varovný pohled.

"Na vyšších úrovních reality jsou věci složitější, Tamiko. V jistém smyslu jsem ti poslal chrastítko. V jistém smyslu ti to chrastítko poslal vesmír. V jistém smyslu jsi to chrastítko poslala sama sobě. V jistém smyslu žádné chrastítko neexistuje. V jistém smyslu neexistuješ ty. Rozumíš?"

"Jak bych sakra mohla rozumět tomu blábolu?" zeptala se Tamika.

"Nemůžeš! Manipuluješ se silami, které jsou mimo tvé chápání! Není to vzrušující?"

Tamika si přiznala, že ano. Ať už se o jejím malém daru říkalo cokoli, její život se díky němu nestal nudným.

"Můžeš mi vysvětlit, proč se zdá, že mě to chrastítko chce proměnit v malé dítě?" zeptala se.

"Klid!" zajásal medvěd a udělal salto vzad. "Chceš to po něm. Chrastítko k tobě přitáhlo tvé podvědomé přání. Kdybys ho nechtěla, šlo by jinam. Důvod, proč tě dělá ještě dětinštějším, je ten, že na určité úrovni chceš uniknout ze své dospělosti. Reaguje na tvá skutečná přání, Tamiko, nejen na tvá slova. Pokaždé, když chrastítko použiješ, přiblíží tě to k tvé ideální existenci. Pokud to zahrnuje i to, že se staneš ještě dětinštější, pak se tak stane."

"Být nespokojená s tím, jak se můj život vyvinul, není totéž jako chtít uniknout dospělosti." Tamika doufala, že to, co říká, je pravda.

Medvěd zkřížil své malé ruce. "No, jestli to tak cítíš, tak se raději zbav toho chrastítka! Rozbij ho, nebo ho zahod'. Všechno se vrátí do starých kolejí. Erika bude líná a v depresi, ty budeš vyčerpaný a nešťastný, všichni vyhrají!" "To je v pořádku," řekl medvěd.

Tamika zírala na medvěda. I když teď toho roztomilého hajzlíka nenáviděla, měl pravdu.

"Dobře. Už jsem toho slyšela dost. Jsi otravný." Řekla a zatřásla chrastítkem. Medvěd se za zvuku zvonění zvonků ponořil do pozadí.

Tamika se zvedla z pohovky a začala přecházet sem a tam. Měla ještě spoustu času, než bude muset být v práci, a v ruce měla něco, co se v podstatě rovnalo kouzelné hůlce. Stačilo ovšem, aby jednou zatřásla chrastítkem, a mohla mít pro dnešek po práci. Nebo i déle. Mohla by jí ta věc dát peníze? No, to vypadalo jako něco, co stojí za to vědět. Zvažovala, jak formulovat svou stížnost.

"Jsem pořád na mizině." Nakonec to řekla nahlas. Když zatřásla chrastítkem, ozval se zvuk zvonkohry.

Nastalo dlouhé ticho, kdy čekala na jakoukoli známku účinku. Málem nadskočila, když jí zazvonil telefon. Číslo nepoznávala.

"Haló?"

"Haló! Je to Tamika Norrisová?" ozval se důstojně znějící starší pán.

"Ano, kdo je to?"

"Jmenuji se Horác Baumgartner. Jsem specialista na správu majetku v curyšské kantonální bance. Chtěl jsem se s vámi jen spojit ohledně příkazu k převodu, který jsme právě obdrželi. Zdá se, že je vše v pořádku, jen jsem vás chtěl ujistit, že váš účet je vám nyní k dispozici a že jsme vám plně k dispozici. Pokud se podíváte na svůj účet u místní spořitelny, uvidíte, že pětadvacet milionů bylo přijato a mělo by vám být k dispozici do tří pracovních dnů."

Tamika se prudce nadechla. "Říkal jste pětadvacet..."

"...dvacet pět milionů amerických dolarů, ano. Ta částka je správná, věřím?"

"Ano, to je... to je správně."

"Výborně. Nyní vám budou do nadcházejícího pátku zaslány kompletní informace o vašem účtu. Omlouvám se za zpoždění, ale ze zřejmých důvodů musí být tyto informace předány kurýrem s celní zárukou. Doufám, že do té doby vám těch pětadvacet milionů bude stačit?"

Tamika si musela připomenout, aby dýchala. "Ano! Ano, já to... zvládnou."

"Velmi dobře, paní. Pokud zjistíte, že potřebujete další prostředky, můžeme vám samozřejmě zařídit úvěrovou linku. Máte nějaké otázky?"

"Ehm..." rychle se zamyslela. "Říkal jste, že těch pětadvacet milionů není ani celý účet?" "Ano," odpověděl jsem.

"To zdaleka ne, madam. Podívám se tady... ano, zůstatek na běžném účtu je tady šestnáct miliard sedm set čtyřicet pět milionů šest set osmdesát pět tisíc sto tři dolary dvanáct centů. Paní, jste tam ještě? Slyšel jsem nějaký hluk."

Tamika si třela zadek, když se zvedala na nohy. "Ano, jsem v pořádku. Je mi fajn. Všechno je v pořádku."

"Krásné. Tak tohle je moje soukromé číslo. Doporučuji přidat si ho do kontaktů, abyste se mi mohl dovolat. Vzhledem k velikosti účtu vám docela rádi posloužíme, jakýmkoli způsobem si budete přát."

"Děkuji." Tamika se snažila přinutit svůj hlas, aby se ustálil.

"Dobrý den, madam." řekl Horác. Zavěsil.

Tamika několik minut omámeně chodila kolem. Šestnáct miliard. Ne, blíž k sedmnácti. To z ní dělalo jednu z nejbohatších lidských bytostí na světě. Takové peníze nikdo na bankovním účtu nedoržel, bylo to absurdní. Přemýšlela, kde se ty peníze vzaly. Zřejmě pocházely z chřestivé magie, ale odkud si všichni mysleli, že se vzaly? Pro takové peníze musely existovat daňové záznamy a papírová stopa. Odpovídalo to HDP malé země. Jedno bylo jisté. Chřestítka nedělalo naprosto nic polovičatě. Pak si vzpomněla, jak

medvěd říkal, že cokoli s chrastítkem udělá, způsobí, že se její život stane ještě dětinštějším. Zajímalo ji, jak to bude vypadat tentokrát. K jejímu překvapení ji ta vyhlídka vůbec neděsila. Když už, tak se těšila, jak se její život změní příště. Odběhla do koupelny.

Podruhé toho dne se podívala do zrcadla. Jistě, změnila se. Téměř chápala, proč na ni Eliza reaguje tak odlišně. Nebyla to žádná změna, které by si někdo na dálku všiml. Její výška, váha ani celkové obrysy se nijak nezměnily. Všimla si však, že její pleť vypadá zdravěji a živěji než ráno. Její nos se změnil způsobem, který jí připadal těžko určitelný. Nikdy nebyl jejím pozoruhodným rysem, ale teď se zdál... možná o něco menší, o něco hladšího tvaru. Jednoduše řečeno, byl roztomilý. Jiné slovo pro to neexistovalo. Její nos vyzýval každého, kdo ho uviděl, aby k němu přistoupil a poplácal ho.

Nejvíce se ale změnil její oči. Vypadaly bystré, dychtivé, energické. Možná byly i větší a rozhodně jasnější. Nebyly zrovna jiskřivé, ale vypadaly, jako by se mohly každou chvíli rozzářit. Tamika si uvědomila, že se rozhodně proměnila, i když nenápadně.

Zavřela oči. Bylo toho příliš mnoho na to, aby to všechno najednou vstřebala. Tohle chrastítko jí mohlo dát doslova cokoli, po čem toužila. Chtěla, aby se už nemusela starat o peníze, a teď byla najednou obscénně bohatá. Cítila se sklíčená kvůli své stárnoucí tváři, a teď překypovala mladistvou vitalitou. Nemohla skutečně kontrolovat, co chrastítko dělá, ne doopravdy. Přesto se jí to líbilo. Chtěla pokračovat.

Přemýšlela o tom, co by opravdu chtěla zkusit příště. Po celá léta jí téměř všechen čas a energii pohlcovaly starosti o peníze. Teď, když byl tento problém pohřben na křižovatce s kulem v srdci, se mohla soustředit na to, aby si užívala. Ale jak?

Ušklíbla se sama nad sebou. Přemýšlela o tom až příliš. Chrastítko jí mohlo dát to, co chtěla, i když nevěděla, co to je. Proč přemýšlela, když si mohla stěžovat?

"Tenhle dům... je nudný." Stěžovala si. Koupelnu naplnilo zvonění.

Otevřela dveře. Rozhlédla se po kuchyni a hledala něco, co by nebylo na svém místě.

Bylo toho dost. Pec byla nyní staromódní kamna postavená z velkých bloků šedého kamene. Nad dřezem bylo vitrážové okno, na němž byla umělecky ztvárněná její vlastní tvář, která zírala stranou. Na podlaze z linolea byla nyní dlaždicová rekonstrukce Van Goghovy "Hvězdné noci". Obyčejný sádkartonový strop byl nahrazen dřevěným klenutým stropem, který Tamice připomínal středověkou krčmu. Myčka vypadala jako něco z laciného sci-fi filmu, s lesklým kovovým povrchem a desítkami barevných blikajících světel. Lednice měla bronzovou povrchovou úpravu, vedly do ní a kolem ní desítky měděných trubek a zdobily ji rytiny mužů s kosami sklízejících obilí.

"Ahoj, Tamiko!" ozvalo se z myčky vzrušené pištění. Tamika nadskočila.

"Kašlu na to." Pomyslela si Tamika. "Ahoj, myčko!" oplatila radostně futuristickému spotřebiči pozdrav. Pokračovala dál. Nemohla se dočkat, až si prohlédne zbytek domu.

V jídelně bylo několik klasických řeckých mramorových sloupů. Stůl měl tvar bumerangu a byl vytvořen z jediného kusu leštěného růženínu. Stěnu za ním pokrýval masivní vodopád, který zároveň sloužil k ochlazování místnosti. Strop zde tvořila bronzová deska s podrobnou topografickou mapou země v basreliéfu.

V obývacím pokoji byla nyní ohrádka. Nechyběly ani další prvky, jako například dvanáctimetrová televize pokrývající celou stěnu, strop tvořený obrovskou akvarijní nádrží a zadní stěna, na které byl mayský kalendář v životní velikosti. Ale ohrádka si rozhodně zasloužila první místo. Byla tak velká, že kvůli ní byla rozšířena celá místnost. Stěny a podlaha byly nafukovací, vyrobené ze žlutého materiálu podobného gumě, který vypadal jako mylar. Uvnitř se nacházela sbírka desítek vycpaných zvířat, z nichž jen málokteré bylo menší než metr a půl na výšku. Byli tu medvědi, sloni, lvi, žirafy, poníci, osmáci a další, a to v desítkách barev. Tamika si sáhla na lesklou stěnu ohrádky a zjistila, že je neskutečně měkká a hladká, skoro jako želatina. Představila si, jaké by to bylo, kdyby se na tom měkkém povrchu uvelebila, schoulená mezi všemi těmi plyšáky. Vypadalo to neuvěřitelně pohodlně.

"Hej, zlatíčko!" Tamika trochu nadskočila, když se za ní objevil René. "Chceš jít do ohrádky? To je ono?"

Tamika se chtěla zlobit, že s ní takhle mluví, ale zjistila, že jí to vlastně nevadí. René nezněla, jako by si z ní dělala legraci, jen s ní mluvila jako s batoletem. "Předpokládám, že ti vůbec nepřipadá divné, že teď žijeme v domě vyřinutého milionáře?" zeptala se Tamika.

René pokrčil rameny. "Asi jo. Jen mi nepřišlo, že by stálo za to dělat z toho nějakou vědu. Mimochodem, vypadáš skvěle. Nejradši bych tě štípla do tvářičky!"

Tamika sebou trhla, ale dovolila Renému, aby ji štípl. Tamika zjistila, že se jí pozornost líbí, zvláště od někoho tak přitažlivého, jako je René. Tamika s nikým nechodila od vysoké školy, kde měla vztahy se spolužáky obou pohlaví. Tato část jejího života byla na dlouhou dobu pozastavena, ale nyní bylo vše opět na stole. Usmála se na mladší ženu.

"Tak co, už ti Eliza uklidila pokoj?" zeptala se konverzačně.

René vykulila oči. "Teď je tam a probírá se mými věcmi. Snažila jsem se ji zastavit, ale má teď takovou divnou energii. Prostě si myslí, že je její práce všechno uklidit. Upřímně řečeno, mám z ní docela strach."

"Toho bych se nebál. Jsem si jistá, že to tu bude vypadat skvěle, až bude hotová." řekla Tamika.

"Jasně, jen mě to nikdy netrápilo. Nechci, aby můj pokoj byl jako pokoj ostatních, víš? Chci, aby to bylo moje místo. Asi budu muset počkat, až bude hotová, a ještě to tu trochu zaneřádit!"

Tamika se zasmála. "To je ale spratek! Ty chceš prostě pořád dělat nepořádek a nutit někoho jiného, aby po tobě uklízel, vid'?"

René pokrčil rameny. "Jo. To je docela fér. Chci říct, nechce to snad každý?"

Tamiku tato odpověď nepřekvapila. Ještě včera by ji to rozzuřilo, protože to byla ona, kdo se musel vzpamatovávat. Teď ji však Reného slova zasáhla. Zdálo se jí, že už chápe, proč za ní chřestýš přišel a co po ní chce. A ona chtěla totéž. Chytila Reného za ruku.

"Cože? Co chceš?" zeptala se René a chabě se snažila vyprostit.

"No tak. Chci se podívat do svého pokoje."

Tamikin pokoj ji zklamal. Byl větší, než býval. Stěny pokrývaly vkusné olejomalby. Po celém pokoji byly mosazné svícný a také na lustru visícím ze stropu, který nevysvětlitelně ožil, když rozsvítla. Její postel byla masivní čtyřpostel s tlustými zelenými přikrývkami a hromadou umně naaranžovaných polštářů. Komoda z ořechového dřeva byla zakončena dvěma bronzovými chrámovými psy. Bylo to luxusní a zdaleka ne nudné. Ale nerozpálilo ji to takovou radostí jako masivní ohrádka v obývacím pokoji.

"Elizo! Pojď sem, prosím!" křikla na ni Tamika.

Eliza spěchala dovnitř, nejspíš z Reného pokoje. "Ano, mami?"

Tamika se posadila na svou novou postel a oslovila obě ženy.

"Asi jste si v poslední době všimly několika změn v domě." Řekla Tamika.

Obě pokrčily rameny a přikývly. Bylo zřejmé, že magie chřestidla jim nedovoluje vnímat tyto proměny jako nemožné, úctu vzbuzující zázraky, což bylo příhodné. Odstranilo to spoustu zbytečného zírání, třestění očí a únavných výkřiků typu "Panebože, ale to není možné!" a podobně. Tamika pokračovala dál.

"Například Eliza se rozhodla, že se postará o veškerý úklid a pořádek v domě, je to tak?" "Ano, je to tak.

Eliza se zamračila a přikývla. Všechno jí to připadalo trochu samozřejmé.

"Takže abych to upřesnila, já a René budeme dělat nepořádek a ty po nás budeš uklízet," řekla Tamika.

"Samozřejmě." řekla Eliza.

"A to ti nevadí? Nepřijde ti to... já nevím... nefér? Ponižující?"

Eliza se ušklíbla. "Cože? Ne, samozřejmě že ne! Já uklízení miluju a vy dvě ho očividně nesnášíte. Tohle je prostě jediný rozumný způsob, jak to dělat. Co je na tom špatného?"

Tamika si poklepala na bradu. "René? Co si o tom myslíš?"

"Je to v pořádku. Vlastně docela v pohodě." Řekla.

"Skvělé! Takže se dohodneme takhle. Právě jsem přišel k... no, v podstatě k většímu množství peněz, než bych kdy mohl utratit. Takže si chci zařídit náš život tak, aby to bylo zábavné pro nás všechny."

Tamika čekala, že se ozvou nevěřící výkřiky, ale stejně jako všechno ostatní i tuhle novinku vzali s nadhledem.

"Tak mě napadlo... René, zdá se, že se ti vůbec nechce pracovat, jakože vůbec. Je to tak? Bud' upřímný."

René pokrčil rameny. "Asi jo. Chci říct, nepracují lidi v podstatě proto, že musí?"

Tamika zavrtěla hlavou. "Ne, spoustu lidí práce velmi emocionálně naplňuje. Jako třeba Eliza."

Eliza se usmála.

"Stejně je teď všechno nepovinné. Můžu si věci zařídit, jak chci. Takže si myslím, že by bylo moc fajn, kdybychom já i René byli prostě... z obliga, co se týče práce. Žádné povinnosti, žádná práce, prostě se o nás někdo postará. Co byste na to oba řekli?"

Eliza a René se na sebe podívali. René se divoce červenal, ale ani jeden z nich nedokázal udržet úsměv na tváři. "Myslím, že by to bylo úžasné! Takže bych vás měla na starosti já?" zeptala se.

Tamika se zasmála. "Sni dál, děvče! Pořád platím účty, takže to budu já, kdo bude velet. Ty budeš spíš něco jako hospodyně nebo služka." "A co ty?" zeptala se.

"Služebná! To je skvělé! Tak nějak vypadám, ne?" zasmála se Eliza.

"René?" zeptala se Tamika a podívala se na Reného rozesmátou, červenající se tvář.

Sklopila oči k zemi a nervózně sebou trhla. "Hm, takže... jako... říkáš, že bych tu mohla žít a dělat cokoli a ty by ses o mě... postaral?"

Tamika se ušklíbila. René byl právě teď tak roztomilý. "Přesně tak! Žádné účty, žádné povinnosti, žádné starosti. Můžeš kouřit trávu a hrát videohry celý den, jestli chceš. Teď si to ale pořádně rozmysli, protože to bude mít následky. Jsi si jistá?"

René se zatvářil jako zralá třešeň. Tamika vycítila její nechuť, ale také dychtivost. Tohle pro ni byl splněný sen, i když si to nechtěla připustit. "Takže... já bych byla jako... co přesně?"

Tamika se postavila. Cítila se tak mocná, tak naprosto pod kontrolou. I když věděla, kde skončí, ten pocit milovala. Natáhla ruku a zvedla Renému bradu. "Byla bys moje, zlatíčko. Moje hračka, můj mazlíček, moje hračka. Existovala bys jen proto, aby ses mi líbila. Hrála by sis se mnou, poslouchala bys mě a podřizovala by ses každému mému rozmaru. Co bys na to řekla?"

René se rozšířily oči, když slyšela, jak Tamika tato slova říká. Eliza je slyšela také. Tohle nebylo něco všedního, jako že se celý dům magicky přestaví. Nikdy neslyšely, že by Tamika něco takového řekla. Tamika cítila, jak se jí rozbušilo srdce, když se ta chvíle protáhla. Na vteřinu ji napadlo, že zašla příliš daleko, že ukázala víc, než kdy měla v úmyslu. Nikdy se mimo své soukromé myšlenky, obvykle pod peřinou pozdě v noci, neodvážila přát si něco takového.

René se zhluboka nadechla. Tamika si myslela, že se možná dá do běhu. Místo toho před Tamikou klesla na kolena. Natáhla se a objala její nohy. Tichým šeptavým hláskem řekla: "...ano, prosím."

Eliza začala ječet smíchy. "Panebože. Vy dvě jste... Páni! Perverzní."

Tamika láskyplně poplácala Reného po hlavě. "Ještě není pozdě vycouvat, víš. Po tomhle je to jednosměrná cesta do králičí nory. Normálnosti už mám tak akorát dost. Tady to bude ještě divný."

Eliza položila matce ruku na rameno. "Já nikam nejdu, mami. Tohle je dobrý divný! Jdeme do toho!"

Tamika dala chrastítku pusu. "Tenhle pokoj mi nevyhovuje."

Pokojem se rozlehl zvuk zvonící zvonkohry. Všechno kolem Tamiky se rozplynulo v oblaku prachu, který se pak znovu usadil do nových podob. Z postele s nebesy se stala obrovská postýlka plná polštářů. Vkusná umělecká díla na stěnách se proměnila v plakáty různých dětských kreslených seriálů a disneyovek. Z bronzových chrámových psů se stali dva velcí plyšovní sloni, jeden bílý a druhý fialový. Na podlaze byl tlustý fialový koberec. Lustr se proměnil v nadrozměrný mobil s usmívajícími se hvězdami a rotujícími raketovými loděmi. Ze země vyrostly dvě velké knihovny. Komoda se rozrostla na šatní skříň.

Tři ženy se mlčky rozhlížely po místnosti. "Tak co?" zeptala se Tamika. "Co si myslíte o mém novém bydlení?"

Eliza zasněně zírala na proměněný pokoj. "Je to zvláštní. Znáš tě celý život, a přesto mám pocit, že konečně poznávám tvou skutečnou podobu. Tohle je pro tebe... ideální."

Tamika poslouchala na půl ucha, jak leze do postýlky. Matrace byla pod jejíma nohama nádherně měkká a pružná. Šibalsky se usmála a začala poskakovat. Když se podívala nahoru, uvědomila si, že strop nad její postýlkou má prohlubeň, která je pro skákání ideální.

"Bum!" řekla Eliza, její hlas byl ukňouraný, ale tvář usměvavá. "Když jsem byla malá, nikdy jsi mi to nedovolil!"

"A pořád nemůžeš!" křikla Tamika, zašklebila se a foukla malinu. "Ale René může! Pojď sem nahoru!"

René zaváhala, ale Eliza ji poplácala po zádech, aby ji povzbudila. "Hej, slyšela jsi svou novou paní! Vylez nahoru, ty malá hračko!"

René na Elizu vyplázla jazyk, ale ta vyskočila a připojila se k Tamice. Brzy se obě smály a sváděly polštářovou bitvu. "To je fantastické!" řekla Tamika a plácla Reného plyšovým nosorožcem. "Uděláme si dneska večírek. Už dlouho jsem nebyla na žádném večírku!"

René se odrazil a vypustil na Tamiku koťátko. "Uh, večírek s kým? Znáš vůbec někoho?"

"Můžeš prostě pozvat svou obvyklou partu. Já se budu moct pochlubit svým novým bytem a ty můžeš všem svým kamarádům říct o svém novém bydlení!"

"Ummm..." René se zakoktal a znovu se začervenal.

"Hmm?" Tamika si přiložila ruku k uchu. "Co to bylo?"

René vydechl. "Ale... no tak! To bude vážně trapné! Nemůžeme to prostě jako držet v tajnosti?"

Tamika se zamračila, ale věděla, co má dělat, když se věci nevyvíjejí podle jejích představ. Sáhla po chrastítku.

"Awww! S tebou není žádná legrace!" zakňourala a zatřásla chrastítkem.

Když zvonění zmizelo do pozadí, René už telefonovala.

"Jo! Pošlu ti adresu. To místo je úžasné a neuvěříš, jak je bohatá! Jo, nabitá jako nikdo jiný. Odteď budu v podstatě jen její malá děvka. Cože? Ne, proč by mi to mělo vadit? Oh, ty jsi hloupá! Je to úžasný, neboj. Dobře, uvidíme se brzy!"

Tamika a Eliza s úžasem poslouchaly, jak René obvolává všechny své kamarádky a známé a nadšeně jim všem oznamuje, že má úžasnou Paní, která dnes večer pořádá večírek. Z tónu bylo jasné, že mnoho jejích přátel má nepříjemné, zkoumavé otázky ohledně těchto příprav, ale také bylo jasné, že René už to ani v nejmenším nezajímá. Stejně jako Elizu ji chrastítko přivedlo do souladu s Tamikinými touhami.

Tamika si vzpomněla, že má před sebou vlastní telefonát. Vzhledem k jejímu nově nabytému bohatství nebylo skutečně nutné dávat vedoucímu obchodu s lahůdkami vědět, že dnes nepřijde. Přesto věděla, že by se jednomu nebo dvěma jejím spolupracovníkům hodila směna navíc, takže by bylo sobecké se nedostavit. Kromě toho...

"Tamika? Co se děje?" zeptal se Bernard, její vedoucí prodejny.

"Jen ti volám, abych ti oznámila, že dneska nepřijdu." "Ahoj," odpověděla.

"Cože? No tak! Pojd' sem, sakra! Je mi jedno, jestli jsi nemocná!" "To mě nezajímá.

"Nejsem nemocná. Jen tě nenávidím. Jsi hrozný manažer a vůbec špatný člověk."

"COŽE!"

"No, a taky jsem teď nezávisle bohatý, ale upřímně, nebýt toho prvního, stejně bych přišel."

"JSI P..." začal Bernard, ale Tamika se do něj zavěsila uprostřed věty. Radostně si povzdechla. O tomhle snila už skoro deset let.

"Tak jo, obvolal jsem všechny a zatím mám tři ano a čtyři možná." René se nadšeně rozpovídal.

"Úžasně. Běž se obléct do něčeho hezkého na večírek." nařídila Tamika.

René se rozběhla do svého pokoje.

"Elizo, ty se postarej, abychom měli spoustu piva a občerstvení a všeho, co budou dnešní děti na oslavu chtít." řekla Tamika.

"Samozřejmě, mami." Eliza se trochu uklonila.

Tamika se vrátila do obývacího pokoje a zhroutila se do obří ohrádky. Jistě, bylo to to nej pohodlnější, v čem kdy byla. Její stará postel byla ve srovnání s ní jako spaní na hromadě rozbitého betonu. Milovala, jak jí poddajná podlaha objímala zadek. Přemýšlela, jaké by to bylo být nahá v nové ohrádce. To byla myšlenka, která stála za prozkoumání, ale teď musela dohnat resty v televizi.

Rozhodla se vzdát se programování, které chrastítka vytvořilo. Nechtěla být okouzlena, až začnou přicházet její hosté. Začala hledat na Netflixu něco vhodného pro někoho v ohrádce. Když René vyšla ze svého pokoje, Tamika byla už dávno zabraná do epizody seriálu Doktor McStuffins a náramně si ji užívala.

"Jak vypadám, paní?" zeptala se René a přiskočila k Tamice.

Měla na sobě fleecové pyžamo s obrázky dvou hlavních hrdinek filmu Frozen. Vlasy měla svázané do copánků.

"Vypadáš naprosto rozkošně." Tamika to jen pravdivě zhodnotila.

René se usadil vedle Tamiky a položil jí hlavu na rameno. "Ty taky. Paní."

Tamika vzala René do náruče a obě ženy se posadily a společně sledovaly kreslené pohádky. Eliza odešla z domu a několikrát se vrátila s nákupem a bylo ji slyšet, jak se motá v kuchyni, ale Tamika s René ji prostě ignorovaly. Byly příliš zaneprázdněné. Ležely opřené zády o vycpaného lva, který byl stejně velký jako každá z nich, mazlily se a

láskyplně se hladily. Zanedlouho si začali vyměňovat několik lehkých polibků. Hodiny ubíhaly a oni se spolu cítili stále lépe.

Nakonec se ozvalo zaklepání na dveře.

"Mám pro to jít, paní?" zeptal se René.

Tamika ji políbila na tvář. "To není třeba. Na tyhle věci máme lidi."

Jistě, Eliza otevřela dveře.

"Páni, super kostým, Elizo!"

"To není... víš co? To je jedno. Pojd' dál, Deniso. René je přímo tady."

"Sakra! Nedělala si legraci, že ne? Tohle místo je... woaaaahh." Denisa byla tak zaneprázdněná natahováním krku, aby si prohlédla bizarní výzdobu, že si ohrádky nevšimla, dokud nebyla prakticky nad ní.

"Ahoj Deniso!" řekl René a vzrušeně zamával.

"Uh, ježiš. Vypadáš... jinak." Denise byla očividně znepokojená dramatickou změnou kamarádčina smyslu pro módu.

"Aha, to!" řekla René, usmála se a pohodila copánky. "Paní mi řekla, abych se na tu oslavu hezky oblékla, tak jsem musela!"

"No, ty jsi rozhodně roztomilá." Denise se usadila na podlahu vedle ohrádky. "Ale ne tak roztomilá jako tvoje paní!" dokončila a náhle změnila tón, když se její oči zastavily na Tamice.

"Díky!" řekla Tamika a stiskla Reného.

"Vy dvě jste spolu rozkošné! Díváte se na Tlapkovou patrolu?"

Tamika pocítila záblesk rozpaků, že ji přistihli při sledování něčeho tak naprosto dětinského, ale zahnala to. Připomněla si, že tohle je její večírek a že si může dělat, co chce.

"Jo! Tady je to tak trochu návrat do minulosti! Můžeme se ale dívat na něco jiného, jestli chceš. Tady, proč si neseď k nám?"

Denisa se nervózně usmála. "Víš, myslím, že jsem v pohodě. Vlastně se jen tak procházím. Rád jsem tě viděl, René."

Tamika doufala, že se ukáže, že Denisa je dostatečně otevřená pro oslavu, jakou si představovala. Pokud by ale nebyla, nic se neděje.

"Ale no tak, Deniso." Tamika zvedla chrastítko. "Jsi tak upjatá!"

Když zvonění utichlo, Denisa už přelézala krátkou zábranu, která ohraničovala ohrádku.

"Máš pravdu! Měla bych se prostě odvázat a užívat si!" Denisa se přitulila k Tamice na opačné straně.

"Nic dobrého nedávají!" zakňourala Tamika, aby si přivolala svůj nový oblíbený kanál. Denise a Reného brzy zaujalo, jak obrazovku zaplnily vířící barvy doprovázené veselou orchestrální hudbou. Tamika cítila, jak jsou její oči a myšlenky přitahovány k lákavému víru. Tentokrát se místo odporu vědomě rozhodla uvolnit své myšlenky a nechat zářivé barvy, aby prosytily její vědomí. Vrátil se k ní hřejivý, blažený pocit, kdy v úžasu zírala na obrazovku, a ona ho uvítala.

"Co... co je... ahh." Denisa tiše řekla, když se ztratila ve vzletné hudbě. Do barevné obrazovky začaly pronikat hlasy a obrazy, jen na okraji vědomí. Jasně barvy se postupně zjemňovaly do veselých pastelových odstínů, které pak přešly do chladné bělosti. Pak se hudba změnila. Orchestrální partituru vystřídala ponurá klavírní melodie jako ze starého němého filmu. Odstíny šedé se začaly mísit s jemnou bělostí a postupně se rozřešily do černobílého obrazu.

Žena stála sama v koupelně. Když se přiblížila k záchodu, hudba se rozladila, jako by se v něm skrývala příšera. Žena byla oblečená v županu a pyžamu, jako by se právě probudila, i když její propracovaný make-up a upravené vlasy tuto představu podkopávaly. Zavrávala a teatrálně se chýtila za nos. Plížila se k záchodu, jako by se blížila ke spícímu drakovi. Opatrně zvedla víko, ale to se náhle zaklaplo jako čelisti aligátora a poslalo nebohou ženu skokem dozadu. Pokrčila ramena a dupla nohou, to vše bez jakéhokoli slyšitelného zvuku.

Hudba se změnila na rozvernou melodii a s cinkotem zvonků a zábleskem oživlých jisker se v koupelně objevila další žena. Byla oblečená do splývavého bílého roucha a její kostým anděla doplňovala malá křídla a svatozář.

"Ahoj, Suzie! Potřebuješ na nočník?" řekla andělka s přátelským úsměvem.

"Suzie" mlčky oplatila andělovi úsměv a kývla hlavou.

"Ale tobě se nočník nelíbí, vid', Suzie?" zeptal se Anděl.

Suzie se zamračila a zavrtěla hlavou, přičemž hudba doprovázela každý pohyb.

"Nočník je tak nechutný a děsivý, že?" řekl Anděl vědoucně.

Němá žena se opět pohrdavě chytila za nos.

"A je to taková otrava přestat s tím, co děláš, pokaždé... když musíš jít, že?" řekl Anděl.

Suzie opět nadšeně, ale mlčky naznačila svůj bezvýhradný souhlas.

Kamera se posunula, takže přátelský anděl promlouval k divákům. "Určitě musí existovat lepší způsob!"

Suzie zklamaně rozhodila rukama, ve tváři přehnaně tázavý výraz.

"No tak, Suzie! Ty to dokážeš! Kam jinam bys mohla jít než na nočník?" zeptal se anděl.

Suzie si přiložila prst k bradě a několik úderů usilovně mžourala. Nakonec se jí tvář rozzářila a píchla prstem do vzduchu. S cinkavým zvukovým efektem její župan zmizel a zanechal ji nahou až na komicky tlustou látkovou plenu.

Hudba se náhle změnila z veselé na opět veselou. Andělka si v šoku přiložila ruce na tváře. "Cože! Suzie, styď se! Jak tě vůbec může něco takového napadnout! Copak jsi dítě?"

Suzie se zachvěl spodní ret. Vlasy teď měla stažené do copů s velkými bílými mašlemi.

"Velké dítě, které si cucá palec a potřebuje chůvu, aby jí čistila zadek?" pokračoval viditelně znechucený Angel.

Kamera se vrátila k Suzie, která měla palec skutečně v puse. Šokovaně se na něj podívala a v rozpacích s ním trhla. Pak se podívala za sebe, aby spatřila další ženu s taškou na pleny přes jedno rameno a shovívavým úsměvem na tváři. Chůva jí trochu zamávala. Ohlédla se na Anděla, oči měla doširoka otevřené a tváře jí v kontrastu s monotónním okolím jasně zrůžověly.

"Tak co?" zeptala se Andělka, teď už s našťvaným pohledem.

Suzie před Andělovým hlasem couvla. Pak si zamyšleně přiložila prst k bradě. Vzápětí vypadala, jako by došla k překvapivému poznání. Nakonec napodobila, jak Andělovi odvážně něco oznamuje.

Anděl si založil ruce v bok. "Cože? To myslíš vážně?"

Suzie se tiše zasmála a pokývala hlavou. Chůva, která stála za ní, byla pryč.

"Tomu nemůžu uvěřit!" řekla Andělka. Chůva teď stála za ní. "Co tomu řeknou lidi?"

Suzie se usmála a pokrčila rameny.

Chůva položila ruku na Anděličino rameno. Anděl se podíval dolů. Její splývavé roucho nahradila plena stejná jako Suzie. "Cože! Ne!"

Suzie ukázala prstem a zasmála se.

Přes hudbu se ozval hlasitý skřípavý zvuk. Andělka zahanbeně svésila hlavu.

Kamera vystříhla záběr na Suzie, jak vzrušeně tleská v postýlce. Vedle plakala Andělka, když ji chůva položila na přebalovací pult. Hudba zesílila, když se na obrazovce objevilo heslo.

Plenky: Přichází brzy na dno blízko vás!

Kamera se rozjela a podivná černobílá scéna se zhroutila do bodu. Kamera se dál rozjížděla, až se ukázalo, že bod je smítko v lesklém černém oku plenkového modrého medvídky.

"Ahoj všichni! Bavíte se?" zeptal se medvídek svým vysokým hlasem.

"Jo!" řekla Tamika. Přidaly se k ní další hlasy, ale oči měla upřené na plyšové zjevení na obrazovce.

"Hurá!" řekl medvěd a udělal radostné salto vzad. "Taky si užívám spoustu legrace! Víš, byl jsem nadšený, když mi maminka řekla, že se zbavím plenek a budu nosit velké medvědí kalhoty, ale to nebyla vůbec žádná legrace! Teď mám zase svoje plínky a ty jsou prostě nejlepší! Maminka říká, že dokud do nich budu čůrat, tak si je nechám napořád! Není to skvělé?"

K Tamice se přidal sbor hlasů. "Jo!"

"Nevypadám ve své malé plence tak roztomile?" řekl medvídek a zamával na diváky svým vycpaným zadkem.

"Jo!" ozvalo se z davu.

"Vypadat roztomile je tak zábavné! Každý, kdo tě vidí, si nemůže pomoci, ale líbíš se mu! Udělají všechno, co si přeješ, jen aby ti udělali radost!"

Tamika přikývla. Medvídek byl tak roztomilý, že se s ním nedalo nesouhlasit. Od té doby, co dostala chrastítko, ji všichni považovali za čím dál rozkošnější, a to ji rozhodně těšilo.

"Být roztomilý je tak snadné! Stačí jen předstírat, že si neumíš poradit, a všichni se přetrhnou, aby ti pomohli. Je to zábavné pro tebe a snesitelné pro ně!"

Tamika se zachichotala. Všichni kolem ní vydali kolektivní obdivný vzdech.
"Awwww!"

"Zatím se měj! Víš, co se musí stát dál. Jen se uvolni a užij si to." řekl medvěd, když jeho přítulná modrá postava zmizela ve víru barev. Obrazovka zčernala.

Tamika se omámeně rozhlédla kolem sebe. Zatímco ona zírala na obrazovku, k večírku se kromě Denisy připojil více než tucet dalších mladých lidí. Všichni ji pozorovali s blaženým, starostlivým úsměvem. Podle toho, jak stáli po obou stranách ohrádky, skoro nikdo z nich obrazovku vůbec nesledoval. Ona byla středem jejich pozornosti. Konkrétně sledovali její rozkrok.

Podívala se dolů. Přesně jak očekávala, na přední straně kalhot se jí objevila velká tmavá skvrna. Právě se počürala před více než tuctem cizích lidí, z nichž většina jí byla naprosto cizí. Tváře jí zčervenaly, ale z jejich výrazů poznala, že není třeba se stydět. Místo toho se cítila podivně silná, jako by se všechna pravidla, frustrace a omezení, která určovala její existenci, najednou rozplynula. Vyskočila ze své pozice mezi Denisou a Reném a oslovila dav svých obdivovatelů.

"Hej, podívejte se všichni! Počürala jsem se!" oznámila radostně. Její dcera, její spolubydlící a všichni jejich přátelé začali svorně tleskat a jásat.

Eliza přistoupila k ohrádce a natáhla se, aby matku chytila za ruku. "To se ti určitě povedlo, mami! Ty jsi ale zlatíčko! Pojd', jdeme tě umýt a obléknout do nových kalhot."

Tamika se zamračila. "Zlato, myslím, že maminka ještě není připravená na to, aby měla velké holčičí kalhoty. Vzhledem k tomu, že mám báječnou, poslušnou dceru, která po mně uklízí, myslím, že bude nejlepší, když se vrátím k plenám."

Tamika při těch slovech zrudla tak, že se bála, aby jí z pórů nevystříkla krev, ale místností se rozlehl souhlasný šum.

Na Elizině tváři se objevil ustaraný výraz. "To je hezký nápad, mami, a já bych ti ten tvůj velký, rozkošný zadeček s radostí vrátila do plenek, ale myslím, že žádné nemáme."

Tamika nasadila výraz posměšného zklamání. Sklopila hlavu. Spodní ret se jí zachvěl. Srdce se jí rozbušilo. "My nemáme žádné pleny?" zeptala se ukňouraným, malicherným hlasem.

Chrastítka v její ruce se zatřásla a rozvibrovala vzduch.

Eliza se okamžitě rozzářila a přiložila si prst ke rtům. "Když o tom tak přemýšlím, možná nějaké máme. Podívám se do místnosti s plenkami."

Kdyby se Tamika ještě nepočürala, tahle věta by možná udělala své. Následovala Elišku, když se její dcera-služebná rozběhla chodbou ke svému pokoji. Když však otevřela dveře, mezi ložnicí její dcery a tím, co právě vytvořila chrastítka, nebyla vidět žádná podobnost.

Zmizely špinavé koberce, sotva viditelné pod vrstvami odpadků a prádla. Zmizely prázdné láhve od piva, plakáty nejrůznějších hudebníků bez triček, sbírka dýmek a neustálý opar zápachu, který vydávaly. Místnost byla obložená policemi, uprostřed rozdělená dalšími policemi, a každý centimetr místa na polici byl zcela věnován plenám. Plenky všech barev, různých velikostí a desítky barevných ozdob a vzorů. Místnost byla úhledně uspořádaná a organizovaná, neotevřené krabice vyplňovaly horní patro všech polic. Tamika viděla značky, o jejichž existenci se jí ani nesnilo. Nebylo možné, aby Tamice došly pleny, kdyby ji po zbytek života každých dvacet minut přebalovali.

Eliza se plácla do čela. "Aha, jasně. Tyhle. Víš, myslím, že díky tomu, že tady spím, tyhle tak nějak splývají s pozadím."

Tamika se zmateně rozhlédla po plenkovém emporiu. "Ty... tady spíš?"

"Samozřejmě! Mám tu rozkládací postel," řekla Eliza. Zatáhla za šňůru, která visela ze stropu. Police s plenami spadla na zem a odhalila holý panel na stěně. Panel spadl dopředu a odhalil malou, jednoduchou postel. Za ní byla skříň plná čistých, vyžehlených uniforem služebných.

Tamice se zatočila hlava. Snažila si představit, jakými byrokratickými kličkami by musela proskočit, aby jí takovou směšnou vymoženost do domu nainstalovali. Pak si zkusila představit, jaké to asi je, když má člověk k dispozici jen tenhle malý prostor, který může nazývat svým vlastním.

"Ehm... není to trochu málo, zlato? Nechtěla bys mít vlastní pokoj?" "Ne," odpověděla.

Eliza se zachichotala. "Ach, mami! Umíš být tak hloupá. Nepotřebuju velký přepychový pokoj. Co bych dělala, zůstala bych celý den v posteli? Potřebuju jen dost místa na postel a oblečení. Celý dům je moje osobní hřiště, kde můžu celý den vařit a uklízet! Jo, a na seznam povinností musím přidat i udržování maminičina roztomilého zadečku v čistotě! Tak co, jsi připravená vybrat si plenku?" "Ano," odpověděla jsem.

Tamika se uvolnila. Její dcera byla naprosto spokojená, dokonce nadšená. Podívala se nahoru a dolů na hromady plenek. Po prohlédnutí různých možností si vybrala jednu obzvlášť tlustou, zdobenou malými modrými medvídky. Uchechtla se pro sebe, jednu vzala a přejela s ní k Elize.

"Velmi dobrý výběr, mami! Ooh, tak hezké a tlusté. Tohle by tě mělo na chvíli udržet v suchu. Tak pojď! Sundáme ti ty tvoje hloupé kalhoty."

Tamika povytáhla obočí, když Eliza zamířila zpátky do chodby. "Nemůžeš mě převléknout tady?"

Eliza se nezastavila. Zamířila zpátky do obývacího pokoje. "Ne nadarmo máme dva přebalovací pulty, mami! Jestli chceš, můžu tě převléknout v tvém pokoji, ale jsem si jistá, že všichni naši hosté by byli rádi přítomni té velké chvíli." Eliza se vynořila zpátky v obývacím pokoji. Denise a René se dívaly z ohrádky a všichni ostatní stáli a zírali, jak se Tamika s Elizou vynořily. "No tak, mami! Všichni pozor! Za chvíli uvidíte, jak moje milovaná maminka zaujme své právoplatné místo velké, rozkošné plenkové holčičky!"

Eliza zatáhla za další šňůru a ze skrytého poklopu v podlaze obývacího pokoje se zvedl přebalovací pult. Dav je povzbuzoval, když Eliza svlékala matku z bot, kalhot a spodního prádla.

"Zvedni mi zadek, mami!" řekla Eliza radostně. Tamiku páčila tvář, ale stud to jen vylepšoval. Zachichotala se, když jí odhalený rozkrok pokryla sprška dětského pudru, což vyvolalo ještě větší juchání hostů. S pomačkáním a dvěma hlasitými cvaknutími byla Tamika brzy zpátky v plenkách.

"Tady to máš, mami! Jaké to je mít zase plenky?" zeptala se Eliza, když pomáhala Tamice z polstrovaného přebalovacího pultu.

Tamika si přes velkorysé polstrování nahmatala svůj bujný zadeček. "Je to úžasný pocit! René to bude milovat!"

René udělal ze své pozice v ohrádce dvojí záběr. "Uh...cože?"

Tamika se zasmála. "Slyšela jsi mě, zlatíčko. Teď jsi moje hračka, moje hračka, moje malá panenka! Nemůžu tě nechat nosit kalhoty pro velké holky, zatímco já mám dětské pleny." Poplácala horní desku přebalovacího pultu. "No tak, vstávej! A nezapomeň všem našim hostům říct, proč budeš odteď mít pleny."

René se začervenala a svésila hlavu. "Ehm... kluci? To je pravda. Odteď budu prostě velké dítě . Moje Paní mi to nařizuje, a tak poslouchám. Jsem její panenka, teď a navždycky."

Dav byl bez sebe smíchy, když René seděla na přebalovacím pultu kvůli první z mnoha proměn.

Eliza se chichotala. "No, co je to ještě jeden smradlavý zadek k umytí? Aspoň máš o něco menší zadek."

René se podíval na Tamiku. "S...smradlavý? Opravdu, paní?" Tamika se ušklíbala a přikývla.

Večírek pokračoval. Brzy se seřadili další hosté, aby se pro tento večer stali čestnými plenkovými dětmi. Tamika znovu a znovu pouštěla chrastítku hypnotizující představení a zpečetovala ji i její spolubydlící jejich osudům. Nejoblíbenější částí večera bylo, když Tamika udělala obrovský, pokakaný nepořádek ve své čerstvé plence. Eliza ji chtěla hned přebalit, ale ona si hrála na to, že každého z hostů pořádně obejmeme, zatímco se její smradlavý nepořádek vlnil ve vzduchu za ní. Každý host byl tak okouzlen Tamikinou kouzlem vyvolanou roztomilostí, že jedině, čeho se jí za to dostalo, bylo pištění nadšení. René se naučila následovat příkladu své paní a brzy se ženy střídaly v utírání, mazání, pudrování a oblékání do čerstvých pampersů. Tamika usnula v ohrádce obklopená svými novými kamarádkami, které se s ní toužily mazlit. Když usínala, rozhodla se, že přesně takhle chce prožít zbytek života.